

## Nieuwe opties?

's Middags spreek ik Joost en Piet, respectievelijk mijn begeleider en mijn promotor. Het is hard nodig dat we bijpraten. Hopelijk kunnen ze me verder helpen. Het aanstaande gesprek geeft me ook stress. Ik ben bang dat zij door hebben hoe beroerd ik ervoor sta.

Mijn promotor, professor Piet Lovelt heeft mij na mijn afstuderen gevraagd om bij hem te komen promoveren. Zou hij daar nu al spijt van hebben? Professor Lovelt is vriendelijk voor zijn studenten en promovendi, maar hij heeft ook veel ambitie en kan die tonen. Hij ligt voortdurend in de clinch met de faculteitsraad over extra geld en extra personeel, waarvan hij vindt dat het onze kant op zou moeten komen. Als afdeling Atmosferische chemie zijn we een beetje vreemde eend in de bijt. De vakgroep is op haar beurt inhoudelijk weer net wat anders dan de rest van de faculteit Natuur- en Sterrenkunde. Zowel in aantallen studenten, als in publicaties, en in het aantrekken van externe onderzoeksgelden 'scoort' onze afdeling erg goed. Ondanks deze resultaten en alle ambitie van Piet, heeft hij in de faculteitsraad veel minder in te brengen dan de traditionele theoretisch natuurkundigen.

Joost, mijn begeleider, is post-doc. Een paar jaar geleden is hij gepromoveerd op vliegtuigmetingen die onze groep uitgevoerd heeft boven de Noordpool. Ik gebruik die metingen ook voor mijn onderzoek. Joost is enorm energiek, een ondernemende onderzoeker. Ondanks zijn nog korte loopbaan kent hij iedereen in het werkveld en iedereen kent hem, ook omdat hij al een Nature-artikel op zijn naam heeft.

En hij is niet de enige van mijn collega's. Eerlijk gezegd val ik een beetje uit de toon, in deze verder bovengemiddeld begaafde groep.

De afspraak is in de kamer van professor Lovelt, een mooie kamer. De boeken staan links en rechts netjes opgesteld, als in een goed onderhouden bibliotheek. Zijn bureau is altijd leeg. Ik ken verder geen andere wetenschappers die dat voor elkaar krijgen. Mijn eigen bureau heeft gemiddeld genomen vier stapeltjes met artikelen. Joost en Piet zitten tegenover me aan de grote tafel, die ook al leeg is.

Het is de heren inderdaad niet ontgaan dat ik nog erg weinig tijd heb om mijn promotie af te ronden. Prof. Lovelt zucht: "We hadden je vorige

publicatie eigenlijk ook best in tweeën kunnen splitsen, gezien de hoeveelheid resultaten die je had. Maar goed, dat is achteraf gepraat. Ik kan wel hard maken bij de commissie dat je voor je proefschrift voldoende zult hebben aan drie publicaties in totaal, omdat deze eerste zo uitgebreid is. Nog twee publicaties lijkt me daarom wel voldoende. Dat moet lucht geven, toch?”

Dat geeft me inderdaad een beetje lucht, al wordt die meteen erna weggenomen door de gedachte dat twee publicaties eigenlijk ook nog te veel is.

“Je contract eindigt eind december,” vervolgt Piet. “We moeten realistisch zijn: het gaat je niet lukken om in die tijd twee artikelen te voltooien. Laten we er ons erop richten dat je tegen december je tweede publicatie af hebt, of zo goed als af. Dan maken we wel een goede kans om extra financiering te vinden voor jou en je contract met een half jaar of jaar te verlengen. Er zijn zoveel promovendi die er vijf jaar voor nodig hebben en als je al op twee derde bent, dan wil niemand het meer laten mislukken.”

Binnen vijf minuten krijg ik dus van prof. Lovelt één publicatie aftrek kado, plus misschien een half jaar tot een jaar contracttijd erbij. Ik zou hier opgelucht over moeten zijn, maar de steen op mijn maag voelt niet veel kleiner. Ik weet nog steeds niet hoe ik verder moet, of waarom ik verder moet. Ik kan nog geen vijf regels programmacode lezen van het model, zonder wanhopig te raken. Dit zeg ik allemaal niet. Ik zeg niets en knik naar Piet en Joost. Ik probeer een opgeluchte glimlach te produceren.

We praten nog even verder over de mogelijke inhoud van de komende publicatie, die ik binnen het komende half jaar zou moeten vervolmaken. Het thema van chloorchemie in onderkoelde wolkendeeltjes komt voorbij. Het zou moeten lukken om daar binnen enkele maanden de eerste resultaten over te kunnen presenteren. “Dat is net op tijd voor de volgende SPARC-conferentie in Argentinië,” voegt Joost toe. “Daar kun je dan mooi een posterpresentatie houden.”

Opgelucht dat er niemand boos is geworden en iets positiever gestemd door de nieuwe mogelijkheden die voorbij gekomen zijn, neem ik afscheid van Joost en Piet en neem mijn plek weer in achter de computer.

Ik probeer mijn oude model op te zoeken, waarin een module was opgenomen voor die onderkoelde wolkendruppels. Mijn gedachten gaan echter naar die conferentie waar Joost het over had. In Argentinië? Ik google de conferentie. Het is in Mar del Plata, aan de kust bij Buenos

Aires. Ik dwaal verder af en droom over een rondreis door Argentinië en Brazilië. Ik heb familie in Brazilië.